

Carnea ta și fratele tău

Carnea ta și fratele tău

Romani 14:1-15:7

Această secțiune formează un bloc de învățătură și se ocupă de un subiect care la prima vedere, pare să aibă puțină relevanță pentru creștinul secolului 21, și anume, atitudinea primilor creștini la Roma, în legătura cu a mânca sau a nu mânca anumite tipuri de mâncare. Cu toate acestea, la o privire mai apropiată, descoperim exact opusul cazului nostru: există principii de fond care sunt extrem de relevante astăzi. Multe probleme dintre cei credincioși ar putea fi evitate sau chiar rezolvate, dacă am acționa (mai mult) pe baza acestor principii.

Situația la Roma

Declarația de început a acestui pasaj este un îndemn de a primi pe cei “slabi în credință” (Romani 14:1). Aceasta ridică întrebare: Cine sunt acești credincioși? Următorul verset explică: “cel slab mănâncă verdețuri”.

Cel mai probabil, această diferență de atitudine, a apărut, cel puțin în parte, din faptul că în adunarea de la Roma erau credincioși dintre iudei dar și dintre națiuni. Aceia cu origine iudaică erau obișnuiți să se abțină de la mâncarea necurată (Levitic 11, Deuteronom 14) și experimentau dificultăți în a realiza libertatea lor creștină.

Ei gândeau că legile de dietă iudaice, erau unele dintre lucrurile care defineau identitatea lor: poporul lui Dumnezeu, diferiți de “câini” (asemenea lui Petru în Fapte 10:9-16). În plus, unii ar fi avut anumite îngrijorări, care îi conduceau la a se abține de la lucruri, care în ele însele, nu erau necurate (cum ar fi vinul sau carnea în general - vers. 21). Asemenea scrupule erau bazate pe alte considerente, cum ar fi problema dacă unele mâncăruri nu ar fi fost închinat idolilor înainte de a fi vândute.

La prima vedere, ce ar fi putut fi mai lipsit de importanță decât diferențele în obiceiurile de a mânca? De ce apostolul Pavel ar fi interesat de un asemenea subiect și de ce Duhul l-ar conduce să-i dedice un paragraf semnificativ în această epistolă? Ideea este că nu era vorba de obiceiuri culinare, dar exista pericolul ca această problemă să poată afecta relațiile frățesti dintre cei credincioși și chiar abilitatea lor de a se bucura de relația lor cu Dumnezeu în laudă și închinare. Versetul 3 spune: “Cine mănâncă să nu disprețuiască pe cine nu mănâncă”. Erau doua grupuri, fiecare înclinat să acționeze într-un fel care nu erau frățesc: aceia care se simțeau liberi să mănânce (“cei tari”) erau în pericolul de a-i disprețui pe cei care nu mâncau (“cei slabi”). În schimb cei slabi, erau în pericolul de a-i judeca pe cei tari.

Relevanța pentru astăzi

Ceea ce este atât de instructiv pentru noi în acest capitol este felul în care Pavel încurajează fiecare grup, în mod special pe cei tari, să-și schimbe atitudinea, sentimentele și comportamentul față de frații lor. Mintea omenească ar fi pledat pentru o abordare cu totul diferită:

- Stabiliți care grup este greșit și care este corect

- Cei corecți trebuie să-i instruiască pe cei greșiți

- Cei greșiți trebuie să-și schimbe comportamentul

Niciuna dintre aceste metode nu este urmată. Aceasta este cu atât mai surprinzător cu cât Pavel arată foarte clar care este perspectiva corectă. El spune: ‘Știu și sunt convins în Domnul Isus că nimic nu este necurat în sine (v.14) și: ‘dar noi...cei tari...’ (15:1). Pavel s-a identificat cu cei care au înțeles libertatea creștină în aspect de a mânca și a bea. Cei slabi nu se bucurau deplin de adevăr, și fără îndoială de aceea nu trebuiau întrebați în legătură cu problemele dificile (14:1).

Dar nu era pur și simplu o problemă de a explica celor slabi că libertatea creștină include libertatea de a mânca toate tipurile de mâncare (cu excepția sângelui și a animalelor sugrumate: Fapte 15:29). Problema principală a lui Pavel nu era “cine are dreptate?” sau chiar “ce este corect?”, ci: “cum ne putem purta față de frații noștri într-un fel creștinesc care să-L onoreze pe Hristos?” Pentru fratele tare aceasta ar însemna dacă și cum se va folosi de libertatea creștină și în ce circumstanțe ar trebui să renunțe la ea. Pentru fratele slab aceasta ar însemna dacă ar trebui să-i judece pe alții bazat pe propria lui conștiință.

Cum să ne purtăm cu cei credincioși care încă nu văd lucrurile ca noi

Pavel ne dă câteva indicii importante care ridică întreaga problemă la un nivel mult mai înalt decât acela de a mânca sau bea, sau diferențe de opinie. Aceste indicii merg în esență și centrul credinței creștine. Ele nu adresează doar simptomele ci și cauzele și atitudinile de fond. Ele sunt concepute să ne atingă inimile și conștiințele:

a. Versetul 3: “pentru că Dumnezeu l-a primit”. Ce motiv mișcător pentru a reconsidera comportamentul nostru față de fratele nostru: Dumnezeu l-a primit. Dragostea și harul lui Dumnezeu au fost descoperite în Hristos – și asta ar trebui să guverneze cele mai mici lucruri din viața noastră (15:7).

b. Versetul 4: “cine ești tu care judeci pe slujitorul altuia?”. Acest punct este adresat fratelui slab, care cântărind bunele și relele fratelui, a uitat un punct important: fratele este responsabil Domnului, nu lui!

c. Versetul 5: "Unul consideră o zi mai presus decât alta; altul consideră fiecare zi la fel. Fiecare să fie deplin convins în mintea lui". Mai departe, trebuie lăsat loc pentru exercițiul individual. Este bine să avem convingeri dar nu ar trebui să le forțăm asupra altora sau chiar să apelăm la dispute în legătură cu subiectele la care ținem foarte mult. De câte ori nu a fost făcut mult rău încercând să forțăm ca toți să fie de acord cu punctul de vedere al unei persoane (câteodată lucruri foarte mărunte). Mai degrabă ar trebui să fim în rugăciune înaintea Domnului!

d) Versetele 6-9: Acest pasaj subliniază domnia lui Hristos (la fel cum versetul 4 a subliniat că noi suntem robii Lui). Domnia lui Hristos este aici bazată pe moartea și învierea Lui- aceste două evenimente care sunt atât de importante pentru credința creștină. De aceea ar trebui să avem mare grijă să nu ne interpunem acestei domnii a lui Hristos, ci mai degrabă să fim exersați înaintea Lui și să trăim astfel încât să fim plăcuți Lui!

e) Versetul 10: "Pentru că toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu." Aici apostolul aduce un alt gând care merge foarte departe: într-o zi vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Acolo va trebui să dăm socoteală (v.12), fratele slab cum s-a comportat față de fratele puternic și vice versa. Întrebarea nu va fi: "cine a avut dreptate" ci: "a fost atitudinea mea față de fratele meu spre onoarea lui Hristos?" Acest gând provocator se aplică ambelor grupuri, aceia care "judecă" și aceia care "disprețuiesc".

f) Versetul 13: "să nu puneți înaintea fratelui vostru o piatră de poticnire sau un prilej de cădere." Aici este o altă perspectivă importantă. Acțiunile mele au potențialul să poticnească pe altul. Să privim pe cel puternic. El este convins (pe drept) de libertatea lui creștină să mănânce. Cu toate acestea libertatea lui nu este singura perspectivă. Dar impactul asupra fratelui său? Dacă fratele slab îl vede pe cel tare mâncând s-ar putea să-l urmeze, dar fără a avea libertatea de conștiință, lucru care ar fi păcat (v.23).

g) Versetul 15: "Pentru că, dacă din cauza mâncării, fratele tău se întristează, nu mai umbli potrivit dragostei." Aici este un alt principiu creștin vital: dragostea! Putem fi atât de absorbiți de explicațiile și convingerile noastre astfel încât să uităm complet dragostea, care la urma urmei este marca creștinismului! Dragostea caută cel mai bun lucru pentru obiectul ei! Dragostea mea pentru fratele meu ar trebui să mă facă să cedez drepturile și libertatea mea. Aceasta este o comparație puternică în adevăr. De o parte este "mâncarea ta", probabil o farfurie plină de mâncare, ceva ce mâine nu va mai fi. De cealaltă parte a balanței este fratele tău, descris frumos ca cel "pentru care a murit Hristos". Valoarea unui lucru este dată de prețul pe care un cumpărător este dispus să-l plătească. Hristos a plătit cu viața Lui, nu numai pentru tine dar de asemenea și pentru fratele tău, pe care ai fost gata să-l disprețuiești! Acest gând te trezește și așează frumos lucrurile în perspectivă. Poate oare mâncarea noastră să fie atât de importantă, că de dragul ei, ne asumăm riscul de a răni (și chiar nimici) pe fratele "pentru care a murit Hristos", "lucrarea lui Dumnezeu" (v.20)? Data viitoare când ne vom agita despre acest lucru sau despre altul pe care fratele sau sora noastră l-ar face, să verificăm dacă nu cumva a fost cu totul.

h) Versetul 19: "Astfel deci, să urmărim cele ale păcii și cele ale zidirii unuia de către altul." Aici avem alte două lucruri de considerat: ne concentrăm asupra problemelor corecte, adică cele care duc la pace și zidire? Părerile noastre cele mai îndrăgite și mai puternice n-ar trebui să pună în pericol lucrurile care contează cu adevărat: pacea și zidirea. Cât de ușor ne putem preocupa cu o convingere sau alta și să uităm să întrebăm dacă măcar o persoană va fi zidită de un asemenea conflict, sau dacă va contribui la armonie și pace. Nimic din acest articol nu ne descurajează la a sta pentru adevăr. Suntem sub obligația de a "lupta pentru credința dată sfinților pentru totdeauna" să "stăm tari" și să fim "de neclintit" (Iuda 3; 1Cor. 15:58, 16:13; 5:1; 2 Tes. 2:15). Dar trebuie să fim atenți: este posibil să credem sincer că ne luptăm pentru credință și totuși să fim greșiți. În mod deosebit când este vorba de probleme de conștiință sau probleme de a ne folosi drepturile și libertatea, atunci este potrivit pentru noi să fim flexibili.

(a nu avea) Gândul lui Hristos

În primele 7 versete ale capitolului 15 problema este sumarizată și adusă la o concluzie. Iar noi, cei tari, suntem datori să purtăm slăbiciunile celor fără putere și să nu ne plăcem nouă înșine (v.1). Atitudinea care spune "știi ce este drept și am să acționez în conformitate și nu-mi pasă de cum vor fi afectați ceilalți" nu este demnă de un creștin. Aceasta ar fi plăcere de sine adică opus de a semăna lui Hristos. Nu ar fi gândul lui Hristos. Pentru că "continuă să spună" chiar Hristos nu și-a plăcut Lui însuși. El a fost dispus să sufere, să poarte reproșul. Și unde este El acum? Glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Deoarece toate aceste lucruri "au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin încurajarea Scripturilor, să avem speranță." (v.4).

Trebuie să-L avem pe Hristos înaintea noastră, ca "Acela care nu și-a plăcut lui însuși" și aceasta va rezulta într-o gândire asemănătoare unii față de alții - nu o gândirea asemănătoare omenească, bazată pe toleranță sau compromis, ci "potrivit lui Hristos Isus" (v.5). Dacă așa stau lucrurile rezultatul va fi laudă pentru Dumnezeu: "pentru ca, într-un gând, cu o gură, să-L glorificați pe Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos." (v.6).

Poate de aceea dușmanul încearcă deseori să ne facă să cedăm înclinației de a judeca sau, după caz, să disprețuim: el pune astfel o piedică în lucrarea de laudă și închinare. Ne împiedică să acționăm în unitate ca o "preoție sfântă" (nu doar ca preoți individuali). Iată un alt motiv puternic să ne ajute să rezolvăm aceste lucruri astfel încât Tatăl și Fiul să nu fie furați de închinarea datorată "într-un gând cu o gură".

Este interesant să comparăm declarația de încheiere (15:7) cu cea de introducere (14:1). La încheierea pasajului ni se spune să ne "primim unii pe alții", nu numai "cel slab" și să o facem "așa cum Hristos...ne-a primit", pe când în versetul anterior se spunea "pentru că Dumnezeu L-a primit" (14:3). "Pentru" înseamnă că Dumnezeu L-a primit pe fratele, dar "ca" merge un pas mai departe și indică felul în care a fost făcut și efectul acestuia: "pentru gloria lui Dumnezeu" (15:7)

Concluzie

Am văzut că apostolul Pavel aduce numai puțin de 12 principii importante și cu greutate în legătură cu problema de a ne comporta unii față de alții în situații de conflict între înțelegerea fratelui tare și conștiința fratelui slab:

1. Dumnezeu a primit pe fratele (14:3, 15:7)
2. Fratele este slujitorul altuia, Hristos(14:4)
3. Ar trebui lăsat loc pentru un exercițiu în rugăciune (14.5)
4. Hristos a murit și a înviat să fie Domn peste noi. De aceea, ar trebui să trăim având în vedere să-l fim pe plac(14:6-9)
5. Vom da socoteală înaintea scaunului de judecată(14:10)
6. Ar trebui să avem grijă să nu facem nimic ce ar putea să-l facă pe fratele nostru să se poticnească (14:13)
7. Dragostea: dragostea mea față de fratele meu ar trebui să mă facă să cedez drepturile și libertatea mea (14:15)
8. Este fratele “pentru care a murit Hristos”, “lucrarea lui Dumnezeu”(14:9,20)
9. Ar trebui să căutăm lucrurile care duc la pace și zidire(14.19)
10. Ar trebui să urmărim exemplul lui Hristos:El nu și-a plăcut Lui Însuși (15:3)
11. Doar în felul acesta putem fi în același gând “potrivit lui Hristos Isus” (15:5)
12. Aceasta ne va face să-L glorificăm pe Dumnezeu într-un mod unit, “într-un gând, cu o gură” (15:6). Ar trebui să trăim cu gândul de a fi plăcuți Lui. (14:6-9)

clickbible.org